

[Industriministeren]

(Lovforslag nr. L 131).

I rapport fra Industriministeriets Fremtidssikringsudvalg af december 1988 blev det bl.a. foreslået, at velfærdstjenesten blev privatiseret som et led i afbureaukratiseringen.

Nærværende lovforslag er en opfølgning af rapporten, idet velfærdstjenesten foreslås privatiseret ved, at der oprettes en privat selvejende institution, Handelsflådens Velfærdsråd. På grund af den anseelse, som det nuværende Handelsflådens Velfærdsråd nyder, også i udlandet, er det fundet mest hensigtsmæssigt at overføre navnet til den nye selvejende institution. Samtidig foreslås området for velfærdsarbejdet udvidet, således at det ikke blot omfatter velfærdsarbejdet i havn, men også til søs. Dette bringer lovgivningen i overensstemmelse med den måde, hvorpå arbejdet allerede i en årrække er blevet praktiseret.

Den nuværende betalingsordning for velfærdsopgaverne bevares. Herefter betaler staten 100 øre, den søfarende 50 øre og rederen 50 øre pr. dag for hver søfarende.

Forslaget fastslår videre, at velfærdsrådet distribuerer tv-programmer på videobånd til danske handelsskibe og boreplatforme. I overensstemmelse med, hvad der har været gældende, siden ordningen ved aktstykke i 1978 blev indført, er denne opgave fortsat rent statsfinansieret.

Den gældende lov henlægger til velfærdsrådet frit at disponere over rådets indtægter og udgifter. Rådet har på baggrund heraf stedse selvstændigt ansat det personale, der varetager velfærdsopgaverne. På den anden side er personalet budgetmæssigt omfattet af den statslige lønsumsramme. For navnlig at skabe en både hensigtsmæssig og nødvendig klarhed vedrørende ansættelsen af personalet har jeg fundet det rigtigst med privatiseringen at få fastslået en ordning, der i øvrigt er i overensstemmelse med den opfattelse, som ved flere lejligheder er kommet til udtryk i rådet, nemlig at personalet ikke kun skulle ansættes, men også aflønnes af velfærdsrådet.

Jeg skal i øvrigt henvise til de til lovforslaget knyttede bemærkninger.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje Ting.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Hermed har jeg den ære for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om erhvervsfremme.

(Lovforslag nr. L 132).

Baggrunden for lovforslaget er regeringens handlingsplan for afbureaukratisering, hvori der foreslås en forenkling af Industriministeriets erhvervsstøtteordninger samt af rådsstrukturen for erhvervsfremmeaktiviteterne. Også rapporten fra december 1988 fra Industriministeriets Fremtidssikringsudvalg (den såkaldte Baobabrapport) understregede behovet for forenkling og effektivisering af erhvervsfremmeaktiviteterne inden for Industriministeriets område.

Behovet for rationalisering accentueres af de kraftigt reducerede bevillinger til erhvervsfremme, som kommer til udtryk i forliget om finansloven for 1990. Der er således allerede foretaget de reduktioner i ressourcerne, som modsvarer den forenkede erhvervsfremmestruktur, der er foreslået i lovforslaget.

Herudover søger forslaget at skabe en fremtidsrettet ramme for de initiativer, der skal medvirke til at styrke virksomhedernes internationalisering og strukturudvikling i den konkurrencesituation, der bliver resultatet af gennemførelsen af EF's indre marked. En forenklet lovgivning, der ikke entydigt og detaljeret fastlægger, hvor og hvordan der skal sættes ind, er en forudsætning for fleksibel og forstærket indsats, idet de specifikke problemer, barrierer eller strukturforhold, som indsatsen retter sig imod, vil være tids- og situationsbestemt. Rammeloven skal således overflødig gøre hyppige lovændringer.

Lovforslaget skal endvidere ses som en opfølgning af den strukturforenkling, der blev indledt med den industripolitiske redegørelse fra 1986. En sådan forenklet administrationsstruktur skal tillige skabe rammerne for en erhvervsfremmepolitik, der rækker frem mod de udfordringer, erhvervslivet vil møde i de kommende årtier.

Forslaget søger endelig at imødekomme behovet for en bedre erhvervspolitisk koordination. Med et stadig stigende antal aktører, der arbejder for erhvervsfremme, er det en forudsætning for sammenhæng og effekt af erhvervsfremmeindsatsen, at der foretages en stærk koordineret indsats. Denne funktion vil yde et væ-